Жалеза каваць — не песні спяваць

Ці даводзілася вам калі-небудзь бачыць за работай сапраўднага каваля? Пэўна, не кожны можа пахваліцца, што быў сведкам таго, як з кавалка жалеза нараджаюцца рэчы. А вось мне пашанцавала, таксама як і тым, хто ў мінулыя выхадныя завітаў у вёску Азярцо, дзе сапраўдныя адмыслоўцы кавальскай справы дэманстравалі сваё майстэрства. Час і месца абраны невыпадкова. Па царкоўным календары нашы продкі ў сярэдзіне лістапада шанавалі святых Кузьму і Дзям'яна, якія з даўніх часоў лічыліся заступнікамі кавалёў. А каб госці свята сапраўды адчулі сувязь часу, месцам правядзення фестывалю стаў музей народнай архітэктуры і побыту пад адкрытым небам.

Здаўна кавалёў лічылі чараўнікамі. А як жа інакш: працуюць ноччу, кіруюць полымем і за кароткі час з цвёрдай матэрыі могуць зрабіць рэч цудоўнай прыгажосці. Як жа тут без цуду? Нават сёння, у XXI стагоддзі, кавальская справа цікавіць народ. Сведчаннем чаму людзі, якія, нягледзячы на непагадзь, прыйшлі на фестываль.

Тут шмат чаго цікавага можна было пабачыць і даведацца. Як працуе горан, што трэба рабіць, каб хутчэй плавілася жалеза, ці як па колеры полымя вызначыць тэмпературу. Майстар-клас для гасцей ладзілі прафесійныя кавалі Вадзім БУГЛАК *(на фота знізу)* з Івянца і Кастусь ПЯТРОЎСКІ *(на фота зверху)* з Ракава. Пад молатамі майстроў жалеза, нібыта пластылін, набывала неабходную форму. І ў хуткім часе кавалі прэзентавалі свае вырабы. Вадзім Буглак зрабіў абярэг, а Кастусь Пятроўскі выкаваў падкову — сімвал свята.

Андрэй САЗОНАЎ.

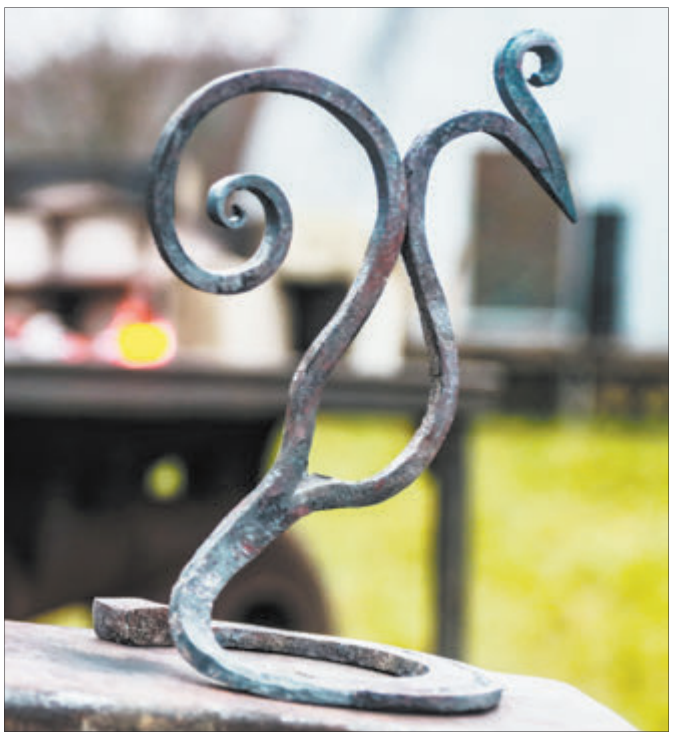

Скарыстайцеся вашым смартфонам, каб адсканаваць QR-код і ўбачыць больш фота.